

Κυριακή των Μυροφόρων (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 2, 2014

Οι Μυροφόρες γυναίκες φορείς του αγγέλματος της Ανάστασης

Το ευαγγέλιο της Κυριακής των Μυροφόρων αναφέρεται στη φροντίδα που έδειξαν για το θάνατο του Αθάνατου οι γυναίκες εκείνες που η διδασκαλία του Χριστού τους έδωσε ζωή.

Τότε «ελθών Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ευσχήμων βουλευτής, ως και αυτός ην προσδεχόμενος την βασιλείαν του Θεού, τομήσας εισήλθεν προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού» (Μάρκ. ιε´ 43). Υπήρχε κι άλλος ένας μεγάλος άνδρας που είχε έρθει από την Αριμαθαία στο όρος Εφραΐμ. Αυτός ήταν ο προφήτης Σαμουήλ. Ο Ιωσήφ αναφέρεται κι από τους τέσσερις ευαγγελιστές, κυρίως σε όσα σχετίζονται με την ταφή του Κυρίου Ιησού. Ο Ιωάννης τον αποκαλεί κρυφό μαθητή του Ιησού (ιθ´ 38). Ο Λουκάς τον ονομάζει άνδρα «αγαθό και δίκαιο» (κγ´ 50), ο Ματθαίος πλούσιο (κζ´ 57). Ο ευαγγελιστής δεν ονομάζει πλούσιο τον Ιωσήφ από ματαιότητα, για να δείξει πως ο Κύριος ανάμεσα στους μαθητές Του είχε και πλούσιους, αλλά για να καταλάβουμε πως μπορούσε εκείνος να πάρει το σώμα του Ιησού από τον Πιλάτο. Ένας φτωχός και άσημος άνθρωπος δε θα ήταν δυνατό να πλησιάσει τον Πιλάτο, εκπρόσωπο της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Ο Ιωσήφ ήταν πλούσιος ψυχικά. Είχε φόβο Θεού κι ανέμενε κι αυτός τη βασιλεία του Θεού. Εκτός όμως από τα ιδιαίτερα πνευματικά του χαρίσματα, ο Ιωσήφ ήταν και πλούσιος, άνθρωπος επιρροής. Ο Μάρκος κι ο Λουκάς τον ονομάζουν βουλευτή. Ήταν κι αυτός, όπως κι ο Νικόδημος, ένας από τους πρεσβύτερους του λαού. Όπως κι ο Νικόδημος επίσης, ήταν κι αυτός θαυμαστής και κρυφός μαθητής του Χριστού. Μπορεί οι δύο αυτοί άνδρες να ήταν κρυφοί οπαδοί της διδασκαλίας του Χριστού, ήταν έτοιμοι όμως να εκτεθούν στον κίνδυνο και να σταθούν κοντά Του. Ο Νικόδημος κάποτε ρώτησε κατά πρόσωπο τους πικρόχολους Ιουδαίους άρχοντες, όταν αναζητούσαν να σκοτώσουν τον Χριστό: «Μη ο νόμος ημών κρίνει τον άνθρωπον, εάν μη ακούση παρ' αυτού πρότερον και γνω τί ποιεί;» (Ιωάν. ζ´ 51).

Ο από Αριμαθαίας Ιωσήφ μπήκε σε μεγαλύτερο κίνδυνο όταν αποφάσισε να πάρει το σώμα του Κυρίου, την ώρα που οι στενοί μαθητές Του είχαν διασκορπιστεί, γιατί οι Ιουδαίοι λύκοι που δολοφόνησαν τον ποιμένα, ήταν έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να επιπέσουν και στο ποίμνιο. Το ότι αυτό που έκανε ο Ιωσήφ ήταν επικίνδυνο, το επισημαίνει ο ευαγγελιστής με τη λέξη «τολμήσας». Ήθελε τότε κάτι παραπάνω από θάρρος. Ήθελε τόλμη το να παρουσιαστεί στον αντιπρόσωπο του Καίσαρα και να ζητήσει το σώμα του σταυρωμένου «κακούργου». Ο Ιωσήφ όμως, με τη μεγαλοσύνη της ψυχής του, απέβαλε το φόβο του κι απόδειξε πως ήταν πραγματικός μαθητής του Ιησού Χριστού.

«Ο δε Πιλάτος εθαύμασεν ει ήδη τέθνηκε, και προσκαλεσάμενος τον κεντυρίωνα επηρώτησεν αυτόν ει πάλαι απέθανε· και γνούς από του κεντυρίωνος εδωρήσατο το σώμα τω Ιωσήφ» (Μάρκ. ιε' 44-45). Ο Πιλάτος ήταν καχύποπτος και επιφυλακτικός. Ήταν από τους κυβερνήτες που ασκούν την εξουσία τους με βία, όπως με βία την είχε αποσπάσει από άλλους. Δεν μπορούσε να πιστέψει ούτε λέξη ακόμα κι από ευγενείς ανθρώπους, όπως ο Ιωσήφ. Ίσως δυσκολευόταν πραγματικά να πιστέψει πως Εκείνος, που μόλις το προηγούμενο βράδυ είχε καταδικάσει σε σταυρικό θάνατο, είχε ήδη παραδώσει την τελευταία του πνοή στο σταυρό. Ο Πιλάτος αποδείχτηκε πως ήταν ένας γνήσιος αντιπρόσωπος της ρωμαϊκής τυπολατρίας. Ήταν πολύ πιο πρόθυμος να πιστέψει τον κεντυρίωνα, που του είχε επιφορτίσει με το καθήκον να φρουρήσει το Γολγοθά, παρά έναν εξέχοντα πρεσβύτερο του λαού. Μόνο όταν ο κεντυρίων επιβεβαίωσε «επίσημα» την αναφορά του Ιωσήφ, θέλησε ο Πιλάτος να ικανοποιήσει το αίτημά του.

«Και αγοράσας σινδόνα και καθελών αυτόν ενείλησε τη σινδόνι και κατέθηκεν αυτόν εν μνημείω, ο ην λελατομημένον εκ πέτρας, και προσεκύλισε λίθον επί την θύραν του μνημείου» (Μάρκ. ιε' 46-47). Άλλος ευαγγελιστής λέει πως αυτός ο τάφος ήταν του Ιωσήφ· «και εθηκεν αυτόν εν τω καινώ αυτού μνημείω» (Ματθ. κζ' 60) – «εν ω ουδείς ανθρώπων ετέθη» (Ιωάν. ιθ' 41). Όταν σταυρώνουμε το νου μας για τον κόσμο και τον ενταφιάζουμε σε μια αναγεννημένη καρδιά, σαν σε τάφο, τότε ο νους μας θα αναζωογονηθεί και θ' αναγεννηθεί ολόκληρος ο εσωτερικός μας άνθρωπος.

Ένας νέος τάφος, σφραγισμένος. Μια μεγάλη πέτρα στην είσοδο του τάφου κι ένας φύλακας να φρουρεί μπροστά στον τάφο. Τί σημαίνουν όλ' αυτά; Όλα τους ήταν προληπτικά μέτρα, παρμένα με τη σοφία της πρόνοιας του Θεού. Έτσι, μ' αυτόν τον τρόπο, θα σφραγίζονταν κι όλα τα στόματα εκείνων που θα τολμούσαν να ισχυριστούν

πως ο Χριστός είτε δεν πέθανε είτε δεν αναστήθηκε είτε ότι έκλεψαν το σώμα Του. Αν ο Ιωσήφ δεν είχε ζητήσει το σώμα Του από τον Πιλάτο· αν ο κεντυρίων δεν είχε δώσει επίσημη διαβεβαίωση για το θάνατο του Χριστού· αν το σώμα δεν είχε ενταφιαστεί και σφραγιστεί με την παρουσία φίλων και εχθρών του Χριστού, ίσως να ισχυρίζονταν πολλοί πως ο Χριστός δεν είχε πεθάνει πραγματικά, αλλά είχε πέσει σε κώμα και μετά ανέκτησε τις αισθήσεις του. Κάτι τέτοιο υποστήριξαν τελευταία ο Σλαϊερμάχερ και κάποιοι προτεστάντες. Αν ο τάφος δεν είχε σφραγιστεί μ' έναν ογκόλιθο κι αν δεν τον φύλαγαν φρουροί, ίσως παραδέχονταν πως ο Χριστός πέθανε κι ενταφιάστηκε, αλλά οι μαθητές του έκλεψαν το σώμα του από τον τάφο. Αν δεν ήταν καινούργιος ο τάφος, ίσως να υποστήριζαν πως δεν ήταν ο Χριστός αυτός που αναστήθηκε αλλά κάποιος άλλος νεκρός, που είχε ταφεί εκεί παλιότερα. Έτσι όλα τα προληπτικά μέτρα που πήραν οι Ιουδαίοι για να πνίξουν την αλήθεια, με την πρόνοια του Θεού βοήθησαν για να την καταδείξουν.

Ο Ιωσήφ πήρε το σώμα του Ιησού, «ενετύλιξεν αυτό σινδόνι καθαρά» (Ματθ. κζ' 59) και το απόθεσε στον τάφο. Αν θέλουμε ν' αναστηθεί μέσα μας ο Κύριος, πρέπει να τον διατηρούμε μέσα στο καθαρό και αγνό σώμα μας. Το καθαρό σεντόνι υποδηλώνει το καθαρό σώμα. Το σώμα που έχουν μολύνει οι κακίες και τα πάθη δεν είναι κατάλληλος τόπος για ν' αναστηθεί εκ νεκρών και να ζήσει ο Κύριος.

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης συμπληρώνει την εικόνα που δίνουν οι άλλοι ευαγγελιστές, λέγοντας πως στην ταφή του Χριστού ήρθε και ο Νικόδημος «φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης ως λίτρας εκατόν, έλαβον ουν το σώμα του Ιησού και έδησαν αυτό εν οθονίοις μετά των αρωμάτων, καθώς έθος εστί τοις Ιουδαίοις ενταφιάζειν» (Ιωάν. ιθ' 39-40).

Ευλογημένοι άνθρωποι! Πήραν το πανάγιο σώμα του Ιησού με τόλμη, στοργή και αγάπη και το απέθεσαν στο μνημείο. Τί υπέροχο παράδειγμα είναι αυτό σε όλους εκείνους που αγαπούν τον Κύριο! Και τί φοβερό κατηγορητήριο για τους ιερείς και τους λαϊκούς που ντρέπονται τον κόσμο και πλησιάζουν το άγιο ποτήριο απρόσεκτα, αδιάφορα και χωρίς αγάπη, για να κοινωνήσουν τα ζωοποιά τίμια δώρα, το πάντιμο σώμα και το αίμα του αναστημένου Κυρίου!

Ο Ιωσήφ κι ο Νικόδημος δεν ήταν μόνο φίλοι του Χριστού, που διαπίστωσαν με τα μάτια τους πως ο Ιησούς πέθανε κι ενταφιάστηκε. Η μέριμνα για το νεκρό Κύριο ήταν πράξη αγάπης για τον

αγαπημένο τους Φίλο και Διδάσκαλο, αλλά και ανθρωπιστικό καθήκον προς Εκείνον που είχε υποφέρει για χάρη της δικαιοσύνης.

Με θέα τον τάφο όμως βρίσκονταν και δύο ακόμα ψυχές που αγαπούσαν τον Κύριο και παρακολουθούσαν με μεγάλη προσοχή τις ενέργειες του Ιωσήφ και του Νικόδημου. Προετοιμάζονταν κι αυτές από την πλευρά τους για μια πράξη αγάπης προς τον Κύριο. Ήταν οι δύο μυροφόρες γυναίκες: η Μαρία η Μαγδαληνή κι η Μαρία, η μητέρα του Ιωσή.

«Η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία Ιωσή εθεώρουν που τίθεται. Και διαγενομένου του σαββάτου Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν» (Μάρκ. ιε'47, ιστ' 1).

Πρώτα αναφέρονται δύο γυναίκες κι έπειτα τρεις. Δύο ήταν οι, μάρτυρες για όλα όσα έγιναν στο Γολγοθά, που είδαν τους κρυφούς μαθητές του Χριστού να κατεβάζουν το νεκρό σώμα Του από το σταυρό. Μετά είδαν όλα όσα έκαναν στο νεκρό σώμα και, αυτό που τις ενδιέφερε περισσότερο, είδαν τον τάφο όπου τον τοποθέτησαν. Αλήθεια, πόση χαρά θα ένιωθαν αν μπορούσαν να τρέξουν και να βοηθήσουν τον Ιωσήφ και το Νικόδημο για να ξεπλύνουν το άγιο σώμα Του από τα αίματα, να καθαρίσουν τις πληγές Του, να ισιώσουν τα μαλλιά Του, να σταυρώσουν τα χέρια Του, να δέσουν το μαντήλι γύρω από το κεφάλι Του και να τυλίξουν όλο το σώμα Του με το σεντόνι! Όμως ούτε το έθιμο ούτε κι ο νόμος επέτρεπε να το κάνουν αυτό μαζί με άνδρες. Γι' αυτό και θα πήγαιναν αργότερα να τα κάνουν όλα μόνες τους, και κυρίως για ν' αλείψουν τον Κύριο με αρώματα. Μαζί τους αργότερα θα πήγαινε κι η τρίτη μυροφόρα, η φίλη τους. Το Πνεύμα του Χριστού τις έδεσε όλες με φιλία.

Ποιές ήταν οι γυναίκες αυτές; Τη Μαρία τη Μαγδαληνή την ξέρουμε. Ήταν η Μαρία εκείνη που ο Κύριος τη θεράπευσε, της έβγαλε επτά δαιμόνια από μέσα της. Η Μαρία του Ιωσή κι η Μαρία του Ιακώβου, όπως λένε οι πατέρες, ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο. Η Σαλώμη ήταν σύζυγος του Ζεβεδαίου, η μητέρα των αποστόλων Ιακώβου και Ιωάννη.

Τί μεγάλη διαφορά υπάρχει ανάμεσα στις γυναίκες αυτές και στην Εύα! Αυτές έτρεξαν από αγάπη για να υπακούσουν το νεκρό Κύριο, ενώ η Εύα δεν έκανε υπακοή στον Ζώντα Κύριο! Εκείνες φάνηκαν υπάκουες στο Γολγοθά, στον τόπο του εγκλήματος, της κακίας και της αιματοχυσίας, ενώ η Εύα έκανε παρακοή μέσα στον παράδεισο!

«Και λίαν πρωί της μιας σαββάτων έρχονται επί το μνημείον, ανατείλαντος του ηλίου» (Μάρκ. ιστ' 2). Σ' αυτό, ότι δηλαδή ήταν η πρώτη μέρα τής εβδομάδας όταν αναστήθηκε ο Κύριος, η επόμενη μέρα του σαββάτου, συμφωνούν όλοι οι ευαγγελιστές. Ο Μάρκος το ξεκαθαρίζει καλύτερα: «και διαγενομένου του σαββάτου...» (Μάρκ. ιστ' 1), αφού είχε περάσει το σάββατο. Όλοι οι ευαγγελιστές συμφωνούν πως ο Κύριος αναστήθηκε πολύ πρωί την Κυριακή. Συμφωνούν επίσης πως οι γυναίκες πήγαν στον τάφο του Κυρίου πολύ νωρίς το πρωί. Ο Μάρκος στο ευαγγέλιό του φαίνεται πως το γεγονός αυτό το μεταφέρει λίγο αργότερα, γιατί λέει ανατείλαντος του ηλίου.

Είναι πολύ πιθανό οι γυναίκες να πήγαν στον τάφο αρκετές φορές, τόσο από αγάπη για το νεκρό Κύριο, όσο κι από φόβο, μήπως οι εχθροί Του έρθουν και βεβηλώσουν τον τάφο και το ίδιο Του το σώμα. Όπως λέει ο Ιερώνυμος στο σχόλιό του στο κατά Ματθαίου, «πηγαινοέρχονταν με ανυπομονησία, δεν ήθελαν ν' απομακρυνθούν για πολύ από τον τάφο του Κυρίου». Ίσως εδώ ο Μάρκος να μη μιλάει για τον αισθητό ήλιο αλλά για τον ίδιο τον Κύριο, σύμφωνα με τα λόγια του προφήτη, «και ανατελεί υμίν... ήλιος δικαιοσύνης» (Μαλαχ. Δ' 2), αναφερόμενος στο Μεσσία. Ο Ήλιος της Δικαιοσύνης είχε ήδη αναστηθεί εκ νεκρών την πρωινή ώρα που οι μυροφόρες πήγαν στον τάφο. Όπως ο Ήλιος αυτός έλαμψε πολύ προτού δημιουργηθεί ο αισθητός ήλιος, έτσι και τώρα, στη δεύτερη δημιουργία, στην αναγέννηση του κόσμου, έλαμψε στην ανθρώπινη ιστορία προτού ανατείλει στη γη ο αισθητός ήλιος.

«Και έλεγον προς εαυτάς· τίς αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου;» (Μάρκ. ιστ' 3). Καθώς οι μυροφόρες γυναίκες ανέβαιναν προς το Γολγοθά, συζητούσαν μεταξύ τους το πρόβλημα αυτό. Ποιός θα κυλίσει τη βαριά πέτρα από τη θύρα του μνημείου; Όλα έδειχναν πως δεν περίμεναν κάτι αναπάντεχο. Τα γυναικεία χέρια δεν ήταν δυνατά για να σπρώξουν τη βαριά πέτρα και να ελευθερώσουν την είσοδο του μνημείου. Κι ο λίθος ήταν μέγας σφόδρα.

Καημένες γυναίκες! Δεν θυμήθηκαν πως το έργο που πήγαιναν με τόσο ζήλο και σπουδή να κάνουν στον τάφο, είχε ήδη συντελεστεί όσο ζούσε ο Κύριος. Στο δείπνο που παρέθεσε στον Κύριο στη Βηθανία ο Σίμων ο λεπρός, κάποια γυναίκα έχυσε στο κεφάλι του Χριστού ένα πολύτιμο μύρο. Ο παντογνώστης Κύριος είπε τότε για τη γυναίκα αυτή: «Βαλούσα γαρ αύτη το μύρον τούτο επί του σώματός μου, προς το ενταφιάσαι με εποίησεν» (Ματθ. κστ' 12). Προγνώριζε με ακρίβεια ότι το σώμα Του δε θα δεχόταν κανένα άλλο άρωμα στο θάνατό Του. Ίσως διερωτηθείς: Γιατί τότε η πρόνοια του Θεού άφησε τις αφοσιωμένες αυτές γυναίκες ν'

απογοητευτούν τόσο πολύ; Πήγαν ν' αγοράσουν το πολύτιμο μύρο, ήρθαν φοβισμένες μέσα στη νύχτα στο μνημείο και στο τέλος να μην εκτελέσουν το καθήκον αυτό, που με τόση αγάπη και θυσία είχαν προετοιμάσει; Μήπως όμως η θεία αυτή πρόνοια δεν αποζημίωσε τις προσπάθειές τους μ' έναν ασύγκριτα πλουσιότερο τρόπο κι αντί να δουν νεκρό τον Κύριο τον είδαν ζωντανό;

«Και αναβλέψασαι θεωρούσιν ότι αποκεκύλισται ο λίθος· ην γαρ μέγας σφόδρα, και εισελθούσαι εις το μνημείον είδον νεανίσκον καθήμενον εν τοις δεξιούσι, περιβεβλημένον στολήν λευκήν, και εξεθαμβήθησαν» (Μάρκ. ιστ' 4-5). Όταν ο Μωυσής έφτασε με το λαό του στην Ερυθρά Θάλασσα, αντιμετώπισε μια δυσκολία, ένα μεγάλο πρόβλημα. Πώς θα άνοιγε δρόμο στη θάλασσα, εκεί που δεν υπήρχε; Μόλις όμως κραύγασε για βοήθεια στο Θεό η θάλασσα χώρισε στα δύο κι ο δρόμος άνοιξε. Το ίδιο έγινε τώρα με τις Μυροφόρες. Προβληματισμένες πολύ έντονα για το ποιός θα κυλίσει τη μεγάλη πέτρα, κοίταξαν και είδαν «ότι αποκεκύλισται ο λίθος». Η πέτρα είχε μετακινηθεί κι εκείνες μπήκαν αμέσως μέσα στο μνημείο. Μα πού πήγαν οι στρατιώτες που φρουρούσαν τον τάφο; Αυτοί δεν αποτελούσαν μεγαλύτερο εμπόδιο για να μπουν στο μνημείο, από τη βαριά πέτρα; Εκείνη την ώρα οι φρουροί είτε κείτονταν στη γη μισοπεθαμένοι από το φόβο, είτε είχαν δραπετεύσει προς την πόλη για να διηγηθούν με τρεμάμενη φωνή στους ανθρώπους αυτά που από την εποχή του Αδάμ ως τότε δεν είχαν ακούσει ανθρώπινα αυτιά. Δεν υπήρχε κανένας στο μνημείο για να τις εμποδίσει, κανένας και τίποτα στην είσοδο. Υπήρχε κάποιος όμως μέσα στο μνημείο. Κάποιος που το πρόσωπό του ήταν «ως αστραπή και το ένδυμα αυτού λευκόν ωσει χιών» (Ματθ. κη' 3). Ήταν ένας νέος άνδρας. Ήταν πραγματικά άγγελος του Θεού. Οι γυναίκες φοβήθηκαν κι έπεσαν με το πρόσωπο στη γη. Είναι φοβερό να βλέπει κανείς τη μορφή ενός ουράνιου αγγελιαφόρου του Θεού, εκείνου που έφερε τις πιο υπερφυσικές και χαρμόσυνες ειδήσεις στη γη, από τότε που ο πεσμένος άνθρωπος άρχισε να περιπλανιέται μακριά από τον παράδεισο. Ο Ματθαίος λέει πως ο άγγελος καθόταν πάνω στην πέτρα που είχε κυλίσει από τη θύρα του μνημείου, ενώ ο Μάρκος πως ο άγγελος ήταν μέσα στο μνημείο. Το γεγονός αυτό όμως δεν έχει καμιά αντίθεση. Ίσως οι γυναίκες είδαν πρώτα τον άγγελο πάνω στην πέτρα κι έπειτα άκουσαν τη φωνή του μέσα στο μνημείο. Ο άγγελος δεν είναι κάτι υλικό και ακίνητο. Μπορεί να εμφανιστεί οποιαδήποτε στιγμή και οπουδήποτε. Το γεγονός ότι ο Λουκάς αναφέρει δύο αγγέλους, ενώ ο Ματθαίος κι ο Μάρκος έναν, δεν πρέπει να φέρει σε σύγχυση τους πιστούς. Όταν γεννήθηκε ο Κύριος στη Βηθλεέμ, ένας άγγελος εμφανίστηκε ξαφνικά στους ποιμένες κι εκείνοι «εφοβήθησαν φόβον μέγαν» (Λουκ. β' 9), Πολύ σύντομα μετά, «εξαίφνης εγένετο συν τω αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανού αιούντων του Θεόν» (Λουκ. β' 13). Στην ανάσταση του Κυρίου στο Γολγοθά

ίσως παρευρίσκονταν λεγεώνες αγγέλων του Θεού. Γιατί πρέπει να εκπλαγούμε αν οι Μυροφόρες είδαν τη μια φορά έναν άγγελο και την άλλη δύο;

«Ο δε λέγει αυταίς· μη εκθαμβείσθε· Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον· ηγέρθη, ουκ εστίν ώδε·
ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν, αλλ' υπάγετε, είπατε τοις μαθηταίς αυτού και τω Πέτρω ότι προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν εκεί αυτόν όφεσθε, καθώς είπεν υμίν» (Μάρκ. ιστ' 6-8).

Ο αστραπόμορφος άγγελος του Θεού φροντίζει πρώτα να ηρεμήσει τις γυναίκες από το φόβο και τον τρόμο τους. Ήθελε να τις προετοιμάσει για τα καταπληκτικά νέα της Ανάστασης του Κυρίου. Η πρώτη έκπληξη για τις γυναίκες ήταν όταν είδαν το μνημείο ανοιχτό. Μετά η έκπληξή τους μεταβλήθηκε σε τρόμο όταν, αντί για Εκείνου που γύρευαν, είδαν αυτόν που δεν περίμεναν.

Ο άγγελος είπε στις γυναίκες με σιγουριά: Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον. Γιατί μίλησε έτσι; Για να τις στερήσει από κάθε αμφιβολία και σύγχυση για Εκείνον που είχε αναστηθεί. Ο άγγελος μιλάει πολύ συγκεκριμένα τόσο για τις ίδιες τις γυναίκες όσο και για τις μελλούμενες γενιές. Με την ίδια πρόθεση ο άγγελός τους δείχνει το καινό μνημείο. «Ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν». Αυτό που είπε ο άγγελος ήταν πλεονασμός. Οι γυναίκες είχαν δει οι ίδιες με τα μάτια τους αυτό που τους είπε ο άγγελος. Δε γινόταν το ίδιο όμως με τους λοιπούς ανθρώπους, γι' αυτούς που επίσης ο Κύριος πέθανε κι αναστήθηκε. «Ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε». Ο ουράνιος αγγελιαφόρος πρόφερε με τον πιο απλό τρόπο την συγκλονιστικότερη είδηση που ακούστηκε ποτέ στην ανθρώπινη ιστορία. «Ηγέρθη, ουκ εστίν ώδε». Για τις αθάνατες χορείες των αγγέλων η συγκλονιστικότερη είδηση ήταν ο θάνατος του Κυρίου, όχι η ανάστασή Του. Για τους ανθρώπους τα πράγματα ήταν αντίθετα.

Μετά απ' αυτό ο άγγελος είπε στις γυναίκες να μεταφέρουν τη χαρμόσυνη είδηση «στους αποστόλους και τω Πέτρω». Γιατί και τω Πέτρω; Σίγουρα επειδή ο Πέτρος ένιωθε περισσότερο ταραγμένος από τους άλλους μαθητές. Η συνείδησή του πρέπει να τον ενοχλούσε επειδή πρόδωσε τρεις φορές τον Κύριο και στο τέλος έφυγε μακριά Του. Η αφοσίωση του ευαγγελιστή Ιωάννη, που μαζί με τον Πέτρο ήταν οι πιο στενοί μαθητές του Κυρίου, θα πρέπει να έκανε πιο ευαίσθητη τη συνείδηση του Πέτρου. Ο Ιωάννης δεν είχε φύγει. Παρέμεινε κάτω από το σταυρό του σταυρωμένου Κυρίου του. Κοντολογίς, ο Πέτρος πρέπει να ένιωθε προδότης του Κυρίου και θα αισθανόταν άβολα στη συντροφιά των

αποστόλων, κυρίως μπροστά στην Παναγία Μητέρα Του. Η πίστη του Πέτρου δεν φάνηκε σταθερή σαν πέτρα. Η διστακτικότητα κι η δειλία του τον έκαναν να νιώθει περιφρονημένος στα ίδια του τα μάτια. Είχε ανάγκη να σταθεί ξανά στα πόδια του, ν' ανακτήσει την υπόληψή του ως άνθρωπος και ως απόστολος. Ο Κύριος, που αγαπά ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, ακριβώς αυτό έκανε τώρα. Αυτός είναι ο λόγος που ο άγγελος έκανε ειδική αναφορά στον Πέτρο.

Γιατί ο άγγελος μίλησε για την εμφάνιση του Κυρίου στη Γαλιλαία κι όχι για τις άλλες εμφανίσεις Του στην Ιερουσαλήμ και στα περίχωρα, που θα γίνονταν νωρίτερα; «Εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπεν υμίν». Γιατί η Γαλιλαία ήταν περισσότερο ειδωλολατρική κι όχι ισραηλιτική περιοχή. Η θέληση του Κυρίου λοιπόν ήταν να εμφανιστεί εκεί για να δείξει στους μαθητές το δρόμο του ευαγγελίου Του, το βασικό χώρο όπου έπρεπε να δραστηριοποιηθούν για να ιδρύσουν την Εκκλησία του Θεού. Κι άλλος ένας λόγος ήταν επειδή στη Γαλιλαία θα ένιωθαν ελεύθεροι, όχι όπως στην Ιερουσαλήμ που ζούσαν με φόβο. Όχι στο σκοτάδι ή στο μεσόφωτο, αλλά στο φως της ημέρας, για να μην πει κανείς πως ο φόβος έχει μεγάλα μάτια, πως οι μαθητές είδαν ζωντανό τον Κύριό τους στην Ιερουσαλήμ πάνω στον πανικό τους και με την πίεση του φόβου τους. Και τελικά ο άγγελος του Θεού μίλησε για την εμφάνιση του Κυρίου στη Γαλιλαία χωρίς ν' αναφέρει τίποτα για τις εμφανίσεις Του στην Ιερουσαλήμ, για ν' αφαιρέσει τα όπλα από τα χέρια των απίστων, που διαφορετικά θα ισχυρίζονταν πως οι απόστολοι είχαν δει κάποιο φάντασμα, επειδή περίμεναν με μεγάλη ψυχική αγωνία να τον δουν. Λέει ο Νικηφόρος: «Γιατί ο άγγελος μιλάει ειδικά για την εμφάνισή Του στη Γαλιλαία; Επειδή η εμφάνιση αυτή ήταν η πιο σπουδαία. Εκεί ο Κύριος δεν εμφανίστηκε σε κάποιο σπίτι με κλειδωμένες τις πόρτες, άλλα σ' ένα βουνό, ορατός από όλους. Οι μαθητές με το που τον είδαν εκεί τον προσκύνησαν. Εκεί παρουσιάστηκε δυναμικά μπροστά τους και τους αποκάλυψε για την εξουσία που του έδωσε ο Πατέρας Του. «Εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης» (Ματθ. κη' 18). «Μετά το εγερθήναι με προάξω υμάς εις την Γαλιλαίαν» (Μάρκ. ιδ' 28), είχε πει ο Κύριος. Ως νικητής, δηλαδή, θα προπορευτώ στον ειδωλολατρικό κόσμο και σεις θα με ακολουθήσετε. Οπουδήποτε κι αν σας οδηγήσει το Πνεύμα για να κηρύξετε, κοιτάξτε Με, θα βρίσκομαι μπροστά σας. Θα προπορεύομαι για να σας ανοίγω το δρόμο.

«Και εξελθούσαι έφυγον από του μνημείου· είχε δε αυτάς τρόμος και έκστασις, και ουδενί ουδέν είπον εκφοβούντο γαρ» (Μάρκ. ιστ' 8). Οι Μυροφόρες τα είχαν χάσει. Πού βρίσκονταν, στον ουρανό ή στη γη; Με ποιόν μιλούσαν; Τί άκουσαν; Τέτοια πράγματα ούτε

στον ύπνο τους δεν τα βλέπουν οι άνθρωποι. Μα αυτό που βλέπουν και ακούν τώρα δεν είναι όνειρο, είναι αληθινό. Απ' όλα όσα έγιναν, προκύπτει πως ζούσαν μια πραγματικότητα.

Τί ευλογημένος είναι ο φόβος κι ο τρόμος που νιώθει ο άνθρωπος όταν βλέπει ανοιγμένους τους ουραμούς, όταν ακούει μια χαρούμενη φωνή από την αληθινή, αθάνατη και ποθεινή πατρίδα του! Δεν είναι μικρό πράγμα να δεις έναν αθάνατο άγγελο του Θεού, ούτε ν' ακούσεις μια φωνή που βγαίνει από αθάνατα χείλη. Πιό εύκολα αντέχεις να δεις το πρόσωπο και ν' ακούσεις τον ορυμαγδό ολόκληρου του φθαρτού σύμπαντος, παρά να δεις το πρόσωπο και ν' ακούσεις τη φωνή κάποιου αθάνατου όντος που δημιουργήθηκε πριν από το σύμπαν, που το κάλλος του είναι ασύγκριτα ανώτερο από την ανοιξιάτικη αυγή. Όταν ο προφήτης Δαυιήλ, ο άνθρωπος του Θεού, άκουσε τη φωνή του αγγέλου, μονολόγησε: «Ουχ υπελείφθη εν εμοί ισχύς, και η δόξα μου μετεστράφη εις διαφθοράν, και ουχ εκράτησα ισχύος... ήμην κατανευγμένος, και το πρόσωπόν μου επί την γην» (Δαυιήλ, ι' 8,9).

Πώς λοιπόν να μην τις πιάσει φόβος και τρόμος τις αδύναμες γυναίκες; Πώς να μη φύγουν γρήγορα από το μνημείο; Πώς θα μπορούσαν ν' ανοίξουν το στόμα τους και να μιλήσουν; Με τί λόγια να πουν αυτά που είδαν; Κύριε, η δόξα Σου είναι ανέκφραστη! Εμείς οι θνητοί άνθρωποι ευκολότερα μπορούμε να την εκφράσουμε με τη σιωπή και τα δάκρυά μας παρά με λόγια.

«Και ουδενί ουδέν είπον εφοβούντο γαρ». Δεν είπαν τίποτα στο δρόμο, σε κανέναν. Δε μίλησαν σε κανέναν από τους εχθρούς του Χριστού, σ' εκείνους που έχυσαν το αίμα Του, ούτε σ' ολόκληρη την Ιερουσαλήμ που συμφώνησε μαζί τους. Μίλησαν όμως στους αποστόλους, ούτε τόλμησαν μα ούτε και μπορούσαν να μην τους πουν τα νέα, αφού έτσι τις πρόσταξε ο αθάνατος άγγελος. Πώς μπορούσαν να μην εκτελέσουν την εντολή του Θεού; Είναι σαφές λοιπόν, πως οι γυναίκες μίλησαν σ' εκείνους που έπρεπε (βλ. Λουκ. κδ' 10)· και πως δεν είπαν τίποτα σ' αυτούς που δεν έπρεπε, τους οποίους φοβούνταν.

Έτσι τέλειωσε η επίσκεψη που έκαναν οι Μυροφόρες γυναίκες στο μνημείο του Χριστού το πρωί της Ανάστασης. Τα φτωχά τους μύρα, που σκόπευαν να χρησιμοποιήσουν για να συντηρήσουν από τη φθορά Εκείνον που τηρεί τους ουραμούς από τον αφανισμό, να μυρώσουν Αυτόν που χαρίζει στους ουραμούς το άρωμά Του, έμειναν στα χέρια τους.

Κύριε, είσαι το μόνο άρωμα της

ανθρώπινης ύπαρξης στην ιστορία του. Πόσο πλούσια και θαυμαστά αποζημιώνεις τις αφοσιωμένες ψυχές που δεν σε ξέχασαν νεκρό μέσα στο μνήμα Σου!

Έκανες τις Μυροφόρες γυναίκες φορείς του αγγέλματος της Ανάστασης και της δόξας Σου. Δεν έχρισαν το νεκρό Σου σώμα· Εσύ έχρισες τις ζωντανές ψυχές τους με το μύρο της χαράς. Εκείνες που θρηνούσαν το νεκρό Κύριο, έγιναν χελιδόνια της καινούργιας άνοιξης, άγιοι στην ουράνια βασιλεία Σου.

Αναστημένε Κύριε, με τις προσευχές τους ελέησέ μας, σώσε μας, ώστε να σε δοξάζουμε μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Αναστάσεως ημέρα», ομιλίες Γ΄, Αθήνα 2011, σ. 64-82)

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr)

**Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το
εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:**

